

La venjança de les mòmies

Rafael Ballús i Molina

Amb una insistència digna de millor causa, veig com es reproduïxen atacs contra els alcaldes de la nostra comarca. No contra tots ni amb la mateixa intensitat, és clar. Primer fou un article i injuriós contra les alcaldesses publicat en l'ex-revista del Movimiento, «Vallés», passada a mans privades en condicions que caldrà explicar algun dia. Curiosament, l'assumpte, posat en mans judicials, va ser sobressit, i alguns ens vàrem quedar amb aquesta pregunta al cap: Si el que es diu d'un alcalde es digués d'un jutge, què passaria? I l'autoritat que representa un poble, precisament en virtut d'això, de la respectivitat, no mereix ni un centímetre menys de respecte que la corresponent autoritat judicial.

Després s'han anat reproduint actuacions fora del joc estrictament democràtic de la crítica a l'activitat dels polítics. Hom ha rebut anònims. Hem vist com personatges de trajectòria recargolada es permetien el luxe d'insultar per escrit i amb publicitat. I ens ha meravellat veure com, per mor de la llibertat d'expressió, un setmanari local, publicat exclusivament en català, donava cabuda a uns extens «poti-poti» escrit en un perfecte castellà del Clot. Malahuradament, aquest amor a la llibertat d'expressió no s'havia desvetllat temps abans amb motiu d'una carta

escrita al mateix setmanari (independent!) per una regidora socialista, que no fou publicada, tot i ésser curta, raonable i en català...

Hi ha aquest renou amb les alcaldesses. Per una banda la secció garriguena de la triple A (Ases, Analfabets i Anacrònics) tira paperots contra l'alcaldesa. És lògic que no s'atruveixi a signar. Si jo fos garriguenc estaria molt content de tenir una alcaldessa que, a part de dur una bona gestió dels afers municipals, fos una persona culta, alegre i estimada en amples àmbits polítics i culturals del país. Quants pobles voldrien ésser governats per poetes! Però els de la triple A (probablement és l'única lletra de l'alfabet que coneixien) els agradaria més ésser manats per un ruc. És qüestió de gustos.

L'Anna Bosch, alcaldesa de Mollet, també s'ha vist «beneficiada» per l'atenció dels omplidors de papers anònims. Aquesta vegada anònims i periòdics. I la Rosa Martí, alcalde de Parets, es veu acusada de malversació dels diners municipals, ni més ni menys que per part del seu antecessor i corredor de finques, senyor Mateu Grau. Situació realment paradoxal i que mereix, ni que sigui breu, un comentari. En primer lloc caldria pensar si hom no estarà incomplint allò de «qui estigui lliure de pecat, que tiri la primera pedra». O reproduint aquella divertida escena de l'apedregament de *La Vida de Bryan*."

En segon lloc, és possible que per a denunciar la comissió d'un suposat delictes de malversació, hom hagi produït un o diversos delictes de violació de secrets (art. 367 del Codi Penal vigent).

I, finalment, no hi ha dubte que, una vegada més, hom està intentant utilitzar els tribunals com a eina política. Només cal fixar-se en els prota-

gonistes d'aquesta història, veure des de quin despatx s'està dirigint la cosa, el moment en què s'ha presentat i es munta la jugada. No ens enganyem: el que hom busca no és la protecció de l'ordenament jurídic, sinó construir una situació que privi la Rosa Martí de seguir al front d'una alcaldia guanyada democràticament i gestionada amb encert i intel·ligència.

Tot això sense entrar en consideracions d'un altre tipus. Car penso que l'article del Codi Penal en què es fonamenta la denúncia presentada (el 397) que va ésser redactat i pensat un moment en què l'actuació dels "funcionarios" (en aquest cas els alcaldes tenim aquesta condició), estava lluny del control públic en un funcionament democràtic suposa. I en tot cas això de donar als cabals "una aplicació pública diferente de aquella a que estuvieran destinados", cal entendre-ho, al meu parer d'una manera estricta, és a dir no com a fórmula per a penalitzar el simple defecte administratiu d'haver ordenat despeses públiques absolutament i radicalment no previstes en un determinat pressupost. Tanmateix, aquest és un dels conceptes que molt probablement seran revisats en l'aprobació del nou Codi Penal.

No estan lluny les eleccions municipals i no ens hem d'estranyar, per desgràcia, que els qui no poden guanyar-les per mitjans nets i democràtics, es dediquin a una sorda guerra subterrània. Les nòmines del franquisme, enverinades de nou, intenten una absurda resurrecció. Però estic segur que els ciutadans del Vallès Oriental saben triar: no volem fiambres polítics, per molt ben enverinats que circulin.

Catalunya inundada

Eugeni Estradé

Catalunya, com el País Valencià dies enrera, ha sofert l'escomesa d'unes condicions climatològiques adverses que han degenerat en devastadores tempestes d'aigua les quals desencadenaren tota mena de destruses, pobles i camps arrasats, vies de comunicació ensorrades, ponts ensulsiats, que importen gravíssims i quantiosos perjudicis econòmics al comerç, indústria i agricultura, als quals, dissortadament, s'hi afegí la inestimable pèrdua de vides humanes.

Catalunya, com el País Valencià dies enrera, ha sofert l'escomesa d'unes

tempestes d'aigua les quals desencadenaren tota mena de destruses, pobles i camps arrasats, vies de comunicació ensorrades, ponts ensulsiats, que importen gravíssims i quantiosos perjudicis econòmics al comerç, indústria i agricultura, als quals, dissortadament, s'hi afegí la inestimable pèrdua de vides humanes.

Sembla ser que calgué una insistència ferma i pertinaça al govern central per a convèncer-lo de la magnitud de la catàstrofe, treure'ls de la incomprensió i obligar-los a atendre la crida. Després sí; després tots, uns i altres, han vingut a corre-cuita, no fos cas d'arribar tard; han pujat als helicòpters volant les zones afectades i perquè no sigui dit, han donat coneixement públic de la seva visita. També, cal dir-ho, s'ha declarat zona catàstrofica, s'han aprovat disposicions, es preveu la concessió de crèdits a llarg termini per als damnificats, i a esperar.

Molt possible que l'ajut que es pugui rebre no serà suficient, ni tampoc podrà evitar la demora en la normalització general, que vol temps, i incrementa considerablement la xifra de les pèrdues.

Circumstàncies com les d'ara, malhauradament, no ens són estranyes a casa nostra i la lògica pressuposa una reproducció, tard o aviat del succés. Una planificació arquitectònica seriosa i rigurosa a la vegada, una infraestructura general adequada, generosa amb aquells pobles on la situació geogràfica els fa més propensos a rebre les envestides de la naturalesa, malgrat no pugui evitar-les, ben segur que es reduiran considerablement els danys i ens alliberaran de la vergonya de contemplar situacions extremes de pobles i persones amb clams justificats per la pèrdua d'allò imprescindible. Trista tragèdia que ens recorda països del tercer món abandonats de tothom.